

A close-up photograph of the front of a dark green Saab 900. The car's iconic grille with horizontal chrome bars and the blue Saab logo is prominent on the left. To the right is a large rectangular headlight. Below the grille is a chrome bumper with a black rubber strip. A white license plate with black text is visible. The background shows blurred trees and a clear sky.

Seppo Keinänen

Juuei, en muista

EM - 313

**Juuei,
en muista**

Seppo Keinänen

Juuei, en muista

Juuei, en muista

©2023 Seppo Keinänen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978–952–49–8829–2

Viisaus

Se on onnellinen, joka ei sure sitä mitä häneltä puuttuu,

vaan iloitsee siitä mitä hänellä on.

- Demokritos -

Ajatelma

Onnellinen olen. En turhaan murehdi sitä mitä minulta puuttuu. Enkä sitäkään murehdi, jos lähimuisti hieman reistailee.

Mieluummin minä iloitsen siitä mitä minulla on. Onhan minulla sentään rakas Lissukka, liikunta, läheiset ja laulu.

Ja tietenkin Saappi...

- Lissukan oma Ukonkuupeli -

Kiitokset

Rakas vaimoni, kiitos kaikesta, erityisesti pitkäpinnaisuudesta, huumorista ja hupaisista tilanteistamme. Näin iän karttuessa tuntuu vain niitä tulevan yhä enemmän. Hyvä niin.

Kiitän tyttäriäni oikolukuavusta ja kannustavasta kritiikistä.

Kiitokset lapsenlapsille! Olette ihania! Teissä on tulevaisuus. Teidät minä haluan aina muistaa.

Erityismaininta ja kaikki kunnia omaishoitajille. Rakkaus on kantava voima! Teette käsittämättömän arvokasta työtä. Toivottavasti myös päättäjät joskus sen ymmärtäisivät.

Kiitän myös kaikkia latukoneenkuljettajia. Teette tärkeää, urauurtavaa työtä! Kun suksi luistaa, niin ajatus lentää. Eipä luultavasti enää tällä iällä umpihankeen tulisi lähdettyä...

Tekstiteeveetä tuijotin

Tulin lukeneeksi, että abiturientit viettäisivät tänä päivänä penkinpainajaisia.

Tosiaan, penkkarit! Kyseessähan olisi mitä merkittävin tapahtuma nuoren ihmisen elämässä. Lukiotaival alkoi olla loppusuoralla, edessä vielä kirjoitukset ja siitä sitten valkolakki päähän. Tänäpä olisi nuorilla oikea ilon ja riemun päivä. Juuei, eipä pelkästään nuorilla. Olisihan toki meille varttuneemmillekin tänään tarjolla jotain virkistystä ja vaihtelua tavalliseen arkeen. Juuri niin! Vaihtelua. Sitä olinkin jo kaivannut. Oikein innostuin! Tänäpä saisimme ilmaista ulkoilmahuvia, raitista ilmaa, hyvää mieltä, ehkäpä muutaman makoisan karamellinkin. Edellyttäen tietenkin, että pääsisimme ajoissa liikkeelle.

No mikä ettei! Tavallista ripeämmin yritin pukea päivävaatteet ylleni. Ei se kovin näppärästi enää sujunut, nivelet jäykkinä, olemattomat lihakset jumissa, särkyä ja kipua joka paikassa. Sukkien pujottaminen jalkoihin on minulle kaikkein hankalinta. Toimenpiteeseen tarvittaisiin jokin apulaite, sellaista olen jo vuosia tuumailnut ja suunnitellut, mutta valmista ei ole tullut. Saisivat ne nuoremmatkin yrittää, ei se suunnittelutyö niin ylitsepääsemättömän vaikeaa pitäisi olla. Sukkien vipuvarsikurotuslaitteelle

olisi taatusti laajempaakin kysyntää, luultavasti maamme rajojen ulkopuolellakin, ainakin jossain Italiassa päin ja tietenkin Japanissa, missä kuulemma eletään oikeasti vanhoiksi. Pääsin viimein herättämään Munakkaa, omaa rakasta vaimoani Ellaa. Minulla on ollut tapana hellitellä vaimoani monilla hassuilla ja muka nokkelilla lempinimillä, eikä Ellani siitä koskaan suutu tai pahoita mieltään. Mukavaahan se vain on, kun sanoilla joskus leikitään. Sillä lailla leikkimielisesti eli hyväntahtoisesti. Enkä minäkään ole koskaan suuttunut, jos vaimoni on minua ”Munukoksi”, ”Äijänkäppänäksi”, ”Muistihirmuksi” tai ”Ukonkuupeliksi” kutsunut. Päinvastoin hyvän mielen olen aina siitä saanut. Huumoriahan on oltava aina.

Oikein mielellään ja pitkään tämä minun rakas Ellani omassa lämpöisessä sängyssään yleensä loikoili. Hyvä niin. Rakas Ella on aina ansainnut pitkät unensa, kunhan se vain muuten aikataulullisesti järjestyi. Hyvä on ihmisen levätä aina silloin, kun se vain suinkin on mahdollista. Paremmin sitten jaksaa touhuta ja huolehtia asioista.

Avattuani hiljaa varovasti kammarimme oven sain ikävästi yllättyä. Ella ei siellä enää ollutkaan. Tapansa mukaan oli sänkynsä siistiin kuntoon taas pedannut, sälekaihtimet avannut ja tuuletusikkunan rakoselleen avannut. Suljin ikkunan, kylmä ilma ei hyvää tee, eikä veto niveliä notkista. Huhuilin ja

kuulostelin. Olisiko Ella kylpyhuoneessa? Koputin ja odotin aikani, sitten varovasti kurkistin. Tyhjä oli, samoin kuin vessa. Ja keittiö myös. Siinä vaiheessa ymmärsin, että Ella hyvin todennäköisesti oli lähtenyt töihin. Ei omaishoitajakaan pärjää ilman oikeita töitä, vaikka eihän meillä tietääkseni kovin tiukkaa elämisen kustannusten suhteen ollut, mutta kuitenkin, tarkkana oli syytä olla ja säästeliäästi elää. Tämä päivä olisi siis pärjättävä yksin!

Ei hätää. Vaikka ikää olikin jo minulle kertynyt ja muistini kuulemma jo jossain määrin reistaili, tiesin tällä kerralla kristallinkirkkaasti, miten minun tässä tilanteessa tulisi toimia. Aina niin viisas vaimoni oli hankkinut muistini tueksi kalenterit, jokaiselle viikonpäivälle omansa. Niihin hän oli etukäteen kirjoittanut yksityiskohtaiset ohjeet ja muistutukset minua varten. Voi sentään, on minulla aivan erinomainen vaimo. Kerta kaikkiaan, paras mahdollinen. Luojalle kiitos, olen saanut olla oikea onnen Pekka!

Löysin oikean kalenterin, vihreäkantisena. Siinähan se oli, missä pitikin, eteisen kapealla pöydällä päällimmäisenä. Avasin kannen ja löysin oikean sivun. Kuten olin jo ehtinyt uumoilla, oli Ella tänään mennyt töihin. Mutta ei hätää, hän tulisi jo iltapäivän puolella kahden maissa kotiin, juotaisiin sitten iltapäiväkahvit. Hymyilin, ihanasti Ella oli ohjelmamme suunnitellut,

vieläpä pienen sydämen oli kahvin perään piirtänyt. Harmittelin, ettemme yhdessä pääsisi penkkariajeluita katselemaan, yksinhän se ei niin mukavaa olisi. Mutta kyllähän minä sinne yksinkin pääsisin, ehdottomasti. Tietenkin edellyttäen, ellei päivän muu ohjelma toisi tullessaan esteitä. Silmäilin päivän ohjeistusta eteenpäin. Alleviivauksen kera oli muistutus jääkaapissa odottavasta valmiista lounasruoasta, joka minun oli määrä lämmittää mikrossa ja syödä ennen puoltapäivää. Onnistuu! Madekeitto maistuu aina ja se on helppo lämmittää. Vaan viimeinen ohje ei ollut mieleeni. Auto, meidän Saappi olisi vietävä huoltoon! Miten ihmeessä ehtisin vielä senkin? Ja millä pelillä minä pääsisin penkinpainajaisia seuraamaan, jos Saappi olisi huollossa? Hankalalta näytti. Pysähdyin oikein ajatuksen kanssa miettimään, mitä tehdä.

Tilanne oli hieman haastava

Se vaati minulta nopeita ja samalla määrätietoisia päätöksiä.

Suunnitelma alkoi kyllä siitä seljetä. Auton huoltoaika täytyi perua, siirtää se ensi viikolle, ei se sen kummempaa olisi. Vaikka meidän Saappi olikin jo melko vanha, kyllä se vielä yhden viikon verran huoltoa kärsisi odottaa. Luotettava automme oli vuosimallia 1975, mutta vähän sillä oli ajettu. Siinä oli etuveto, tasapohja ja suuret renkaat. 1600-kuutioisen moottorinsa ansiosta automme kulki vaivatta sellaisessa lumessa, missä muut kotterot auttamatta hyytyivät. No myönnetään, pienen pientä ruostetta siinä hieman helmoissa kukkii, ehkä vähän myös lokareitten reunoissa, mutta ei vielä pahasti. Suurennuslasilla sen näkee, ei muuten.

Puhelinta en siihen hätään mistään löytänyt, eikä sillä niin väliä ollutkaan. Enhän olisi sitä Arskan Saappi-huollon numeroa lonkalta muistanutkaan. Ainoa järkevä tapa siirtää huoltoaika olisi siis ajaa paikanpäälle ja perua se kasvatusten eli niin sanotusti ”feistufeis”, kuten meidän lapsenlapsellamme oli usein tapana sanoa. Eikä sen puoleen, ajomatkaa olisi vaivainen kilometri, korkeintaan kaksi. Perille vievä reitti oli erittäin hyvin muistissani, se sama paja halleineen oli siinä tienvarressa ollut iät ajat jo 60-luvun lopulta alkaen. Tämä Arska, hyvä ystäväni Peltosen Ari sitä vielä jaksoi pitää, hyvin minä vanhan

urheilukaverini edelleen muistan. Kiepsautin toppatakin harteille ja lähdin.

Tuulinen tuntui ilma ulkona olevan, pakkasen puolella, mutta ei kovin pahasti. Ulko-ovi paukahti paine-erojen vaikutuksesta tavallista äänekkäämmin kiinni. Ja samalla lukkoon. Karvalakin olisin vain hakenut, etten vilustuisi. Avaimia toppatakin taskusta kaivaessani huomasin unohtaneeni myös saappaat sisälle. Sukkasillaan ei ollut mukava seistä rappusilla. Ulko-ovemme avainta en löytänyt, ilmeisesti olin sen epähuomiossa jättänyt kaulalenkkeineen eteisen sisäoven koukkuun tai vaatenaulakkoon roikkumaan. Myönnän, kiire ei koskaan ole hyväksi! Soimasin itseäni, milloin tämän elämänohjeen täydellisesti oppisin!

Rivitaloyhtiömme autokatokselle oli vaivaiset 50 metriä matkaa, ei sen enempää. Kyllä suomalainen mies sen sukkasillaan kestää, hätätapauksessa vaikka paljain jaloin. Nuorena olisin juossut, tässä iässä vain köpöttelin, sillä kävelypolku oli luminen ja liukas. Mutta pystyssä pysyin, se kai pääasia oli.

Shokkihan se oli

Ensimmäisen kerran elämässäni kiljuin ja raivosin oikein sydämeni kyllyydestä!

Järkytyksekseni huomasin, että meidän Saappi oli varastettu. Autopaikkamme oli tyhjä, Saappi oli viety. Vain pieni musta jäteöljyläikkä betonipinnassa oli jäänyt synkäksi muistoksi vanhan mutta kuitenkin yhä kelvollisen automme nelisylinterisen V-moottorin pienestä tiivistevuodosta.

Ei se sydämelle eikä verisuonille koskaan hyvää tee, jos siihen malliin pelästyy, etenkin jos ihminen on iäkkäämmästä päästä kuten minä jo olen. Ja jos lisäksi vielä potee erinäisiä iän ja kyseenalaisten elintapojen mukanaan tuomia sairauksia ja vaivoja. Raivostuttava tilanne kerta kaikkiaan! Auto varastettu, noin vain! Ikäihmisen ainoa järkevä yhteys asuntomme ulkopuoliseen maailmaan. Kävin kuumana. Tosin jossain vaiheessa ymmärsin lopettaa kiroilun ja vaikeroinnin, ei siitä mitään hyötyä tuntunut olevan.

Varpaita ja korvia paleli, muutenkin harmitti. Pian aloinkin käydä kylmänä. Vilpoinen pakkasilma taisi selkeyttää ajatuksiani. Poliisi! Poliisille olisi tietenkin tarkoitus soittaa! Heti ensi tilassa. Mutta puhelin oli tietenkin sisällä. Auto pitäisi saada nopeasti takaisin. Miten ihmeessä minä penkkariajeluja pääsisin katsomaan?

Hipsiessäni takaisin kotimme ulko-ovelle kaivoin vielä kertaalleen toppatakkini kaikki taskut läpi. Avaimia en vieläkään löytänyt. Povitaskusta löysin kaksi puista pyykkipoikaa, niitä sain hetken aikaa kummastella. Mitä ihmettä ne toppatakin taskussa tekivät? Tilanne alkoi olla toivoton. En muista, milloin viimeksi olisin tällaisessa kusessa ollut – tuskin koskaan.

Olin pihalla, ovi lukossa, avaimet hukassa

Ryhdyin etsimään sopivaa kivenmurikkaa rikkoakseni ulko-oven viereisen ikkunalasin.

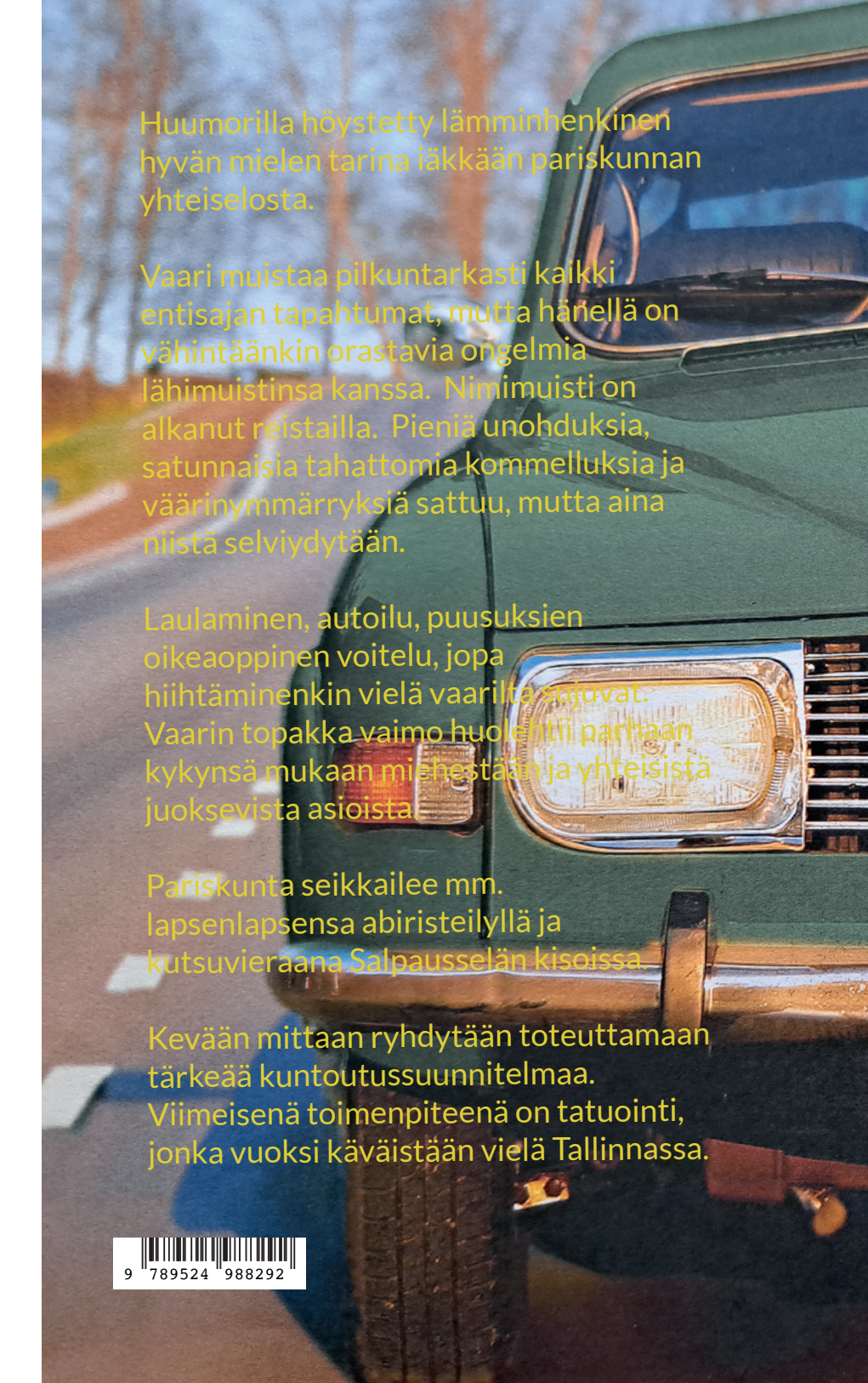
Kuulin takavasemmalta naisen äänen. Ei, ei se valitettavasti Munakka ollut, vaan naapurin rouva, jonka nimeä en nyt tähän hätään saattanut muistaa. Sen kyllä muistin paremmin kuin hyvin, että akkasesta se ei pitänyt, sen se oli monet kerrat meille suureen ääneen ilmoittanut. Munakka-sanaa hän tuntui melkein vihaavan, Munakaksi kun omaa rakasta vaimoani päivittäin hellitellen kutsuin. Raukka luuli kai minua naisvihaajaksi, outoa. Mutta eihän kaikille ihmisille ole huumorintajua suotu. Ei ainakaan tälle. Liian monet ovat tosikkoja.

Tämä naapurimme oli käsittääkseni toiminut jo pitkään taloyhtiömme puheenjohtaja. Hyvä niin, tosin mitään muuta hyvää en tällä kertaa pulassani saanut siltä kuulla. Pelkkää sättimistä vain. Ensinnäkin haukkui asuani ihmisilmoille sopimattomaksi, kuulemma sinivalkoiset pyjamanhousut eivät kovin hyvin sointuneet oranssin värisiin tennissukkiini. Toisekseen kävely reikäisissä sukissa viiden asteen pakkasessa ei ikäihmisen terveydelle voinut olla hyväksi, kalliiksi se tulisi yhteiskunnan ylikuormitetulle terveydenhuollolle. Siinä vaiheessa minun oli tarkoitus ryhtyä vastahyökkäykseen, mutta varmistettuani, että tosiaankin olin unohtanut pukea ulkoiluun sopivat housut jalkaani päätin sovittelevasti

hymyillä ja nyökytellä päätäni ikään kuin anteeksi muka pyydellen. Ei se paljoakaan naapurin rouvaan tehonnut, oikeastaan päinvastoin, sen kiukku yltyi vain. Se jatkoi sättimistään ja pilkkaamista suureen ääneen, väitti, että tämä oli jo kolmas kerta kuluneen kuun aikana, kun hän on joutunut avaamaan yleisavaimella kotimme ulko-oven. Saisin kuulemma olla kiitollinen, kun hän ystävällisesti huolehtii oman aviomiehensä lisäksi myös naapurin täyshöperöstä äijästä.

Kohteliaasti kiitin auttajaani, kehuin häntä sydämelliseksi rouvaksi, oikeaksi pelastavaksi enkeliksi. Oikeasti mieleni teki nimittää hänet kaupungin pahimmaksi noita-akaksi. Nielin kiukkuni, pidin suuni kiinni ja hymyilin. Yritin vielä halata, mutta ehti livahtaa pois ovensuusta. Ilmoitti lähettävänsä laskun oven avaamisesta, suuruudeltaan 30 euroa, sen oli taloyhtiön hallitus viimeisimmässä kokouksessaan päättänyt.

Pääsin sisälle. Leuka väpätti, kädet tärisivät, varpaita paleli. Päätin mennä saunaan, tai vähintäänkin lämpöiseen suihkuun.

The background of the entire page is a close-up photograph of the front of a dark green car. The image shows the hood, a large rectangular headlight with a chrome bezel, a smaller side marker light, and a chrome bumper. The car's paint is a deep forest green. The background is slightly blurred, showing hints of a street and other vehicles.

Huumorilla höystetty lämminhenkinen
hyvän mielen tarina iäkkään pariskunnan
yhteiselosta.

Vaari muistaa pilkuntarkasti kaikki
entisajan tapahtumat, mutta hänellä on
vähintäänkin orastavia ongelmia
lähimuistinsa kanssa. Nimimuisti on
alkanut reistailla. Pieniä unohduksia,
satunnaisia tahattomia kommelluksia ja
väärinymmärryksiä sattuu, mutta aina
niistä selviydytään.

Laulaminen, autoilu, puusuksien
oikeaoppinen voitelu, jopa
hiihtäminenkin vielä vaarilta stjuvat.
Vaarin topakka vaimo huolehtii parhaan
kykynsä mukaan miehestään ja yhteisistä
juoksevista asioista.

Pariskunta seikkailee mm.
lapsenlapsensa abiristeilyllä ja
kutsuvieraana Salpausselän kisoissa.

Kevään mittaan ryhdytään toteuttamaan
tärkeää kuntoutussuunnitelmaa.
Viimeisenä toimenpiteenä on tatuointi,
jonka vuoksi käväistään vielä Tallinnassa.

